

Arrest

nr. 181 065 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1961. Op 30 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 13 juni 2014 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2014 werd ingediend door :

M.(...), C.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te Y.(...) op 01.01.1961

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij met een visum geldig voor 90 dagen naar België kwam en dat zij op datum van huidige aanvraag geldig op het Belgisch grondgebied zou verblijven. Wij dienen echter op te merken dat betrokkene heden onmogelijk legaal op het grondgebied kan verblijven daar haar visum slechts geldig was tot 13.05.2014. Bovendien merken wij op dat betrokkene heeft nagelaten haar aankomst te verklaren bij de stad of gemeente van verblijf en dit bij haar aankomst in België. Betrokkene toont aldus niet aan sedert wanneer zij in België verblijft. Er is dus geen bewijs van wanneer haar 90 dagen begonnen zijn.

Betrokkene haalt aan dat zij voor haar onderhoud in Turkije aangewezen was op de steun van haar kinderen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De geldstortingen kunnen gewoon verdergezet worden en dit totdat betrokkene eventueel kan terugkeren. Ook de bewering dat zij geen familie meer zou hebben in Turkije kan niet aanvaard worden daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen van voorlegt. Bovendien merken wij op dat betrokkene tot haar komst naar België in staat was om te leven in Turkije en dit zonder de nabijheid van haar kinderen. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw (tijdelijk) zou kunnen.

Het feit dat haar twee kinderen alhier wonen en school liepen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar art. 10 §1 Vreemdelingenwet aangezien zij een verblijf aanvraagt op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerminst erkend door dit internationaal verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Betrokkene dient bijgevolg aan te tonen dat een kind van haar naar België is gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. Betrokkene toont dit echter niet aan.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De bewering dat betrokkene een lange wachtperiode zou dienen te doorlopen om de nodige documenten te verkrijgen kan tevens niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt."

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die tevens op 13 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: M.(...) C.(...)
geboortedatum: 01.01.1961
geboorteplaats: Y.(...)
nationaliteit: Turkije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de exceptie, opgeworpen in de nota met opmerkingen, inzake het gebrek aan belang ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11 van het Akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, protocol en bijlagen, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964 (hierna: de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de regels van behoorlijk bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd".

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoekster en, bij uitbreiding, van haar familie.

Verzoekster is de moeder van twee tot de vestiging toegelaten turken

- T.(...) A.(...), °25.11.1990 te Y.(...) (Turkije)

- T.(...) A.(...), °24.12.1991 te Y.(...) (Turkije)

die beiden in België wonen en hier opgroeiden.

Deze beide kinderen zijn nog steeds in België woonachtig en werkzaam.

Dat mevrouw C.(...) alleenstaande was in Turkije en woonachtig was in een klein dorp dat nagenoeg volledig verlaten is.

Dat zij voor haar onderhoud in Turkije aangewezen was op de steun van haar kinderen aangezien zij in Turkije niet over enige bestaansmiddelen beschikte.

Dat mevrouw C.(...) als ouder ten laste van haar kinderen, die gemachtigd zijn tot verblijf in België op grond van humanitaire redenen aanvraag tot machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 op een ogenblik dat zij met geldig visum op Belgisch grondgebied verbleef.

Dat zij het Schengengrondgebied binnenkwam op 05.02.2014 met geldig Schengenvisum, geldig voor 90 dagen, zodat haar aanvraag dateert van een ogenblik dat zij geldig op Belgisch grondgebied verbleef en dit in toepassing van artikel 2 van de wet van 15.12.1980

Artikel 2:

'Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt ...

Mevrouw C.(...) beschikt over een geldig visum voor het Schengengrondgebied, visum nr. (...), geldig voor 90 dagen.

Zij kwam het Schengengrondgebied binnen op 05.02.2014 zodat zij op 30.04.2014 geldig op Belgisch grondgebied verbleef.

Artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voorziet:

'In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of diens gemachtigde.'

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt is er wel degelijk bewijs dat mevrouw C.(...) het Schengengrondgebied binnenkwam op 05.02.2014 zodat de voorziene termijn van 90 dagen niet verstreken was.

Dat het feit dat mevrouw C.(...) beschikte over een geldig Schengenvisum op datum van haar aanvraag wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient aangemerkt te worden omdat zij op grond van dit geldig Schengenvisum legaal op Belgisch grondgebied verbleef op datum aanvraag.

De nodige bewijsstukken werden overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag onontvankelijk verklaarde voor zover deze voorhoudt dat mevrouw C.(...) niet legaal op Belgisch grondgebied zou verbleven hebben.

Dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden m.b.t. de buitengewone omstandigheden, meer bepaald het legaal verblijf van mevrouw C.(...) op datum aanvraag, beoordeeld dienen te worden op datum van aanvraag, zijnde 30.04.2012, en niet op datum van de bestreden beslissing.

Dat anders oordelen immers zou betekenen dat het zou volstaan voor de dienst Vreemdelingenzaken de duurtijd van een geldig visum te laten verstrijken om daarna dan een beslissing te nemen.

Dat mevrouw C.(...) zich bovendien beriep op de toepassing van artikel 11 van het tewerkstellingsverdrag tussen België en Turkije, afgesloten in 1964, goedgekeurd bij wet van 13.12.1966, houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. (Belgische Staatsblad 17.06.1977)

Artikel 11 van het tewerkstellingsverdrag luidt als volgt:

'Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische regering en de Belgische werkgever helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting. Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenoot en de minderjarige kinderen ten laste, in bijzondere gevallen kunnen werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen. Onverminderd de bepalingen van openbare orde of van openbare veiligheid, geeft de Turkse overheid toestemming aan die gezinnen om het grondgebied te verlaten en de bevoegde Belgische overheid geeft de nodige toestemmingen om België binnen te komen en er te verblijven.'

Dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat

'Het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend wordt door dit internationaal verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Betrokkene dient bijgevolg aan te tonen dat een kind van haar naar België is gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13.12.1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. Betrokkene toont dit echter niet aan.'

Wat de bestreden beslissing evenwel uit het oog verliest is dat de bepaling van het tewerkstellingsverdrag België Turkije van 1964 en meer bepaald het bepaalde in artikel 11 primeren op de bepalingen van de wet van 15.12.1980.

Dat door de dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de vereiste wordt gesteld dat een onderdaan van een land waarmee een bilateraal tewerkstellingsakkoord afgesloten werd, slechts rechten kan putten uit die overeenkomst voor zover de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in België verwierf doordat hij naar hier is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader van en onder de voorwaarde van de tewerkstellingsovereenkomst.

Dat dit een beperkende interpretatie is die geen steun vindt in de tekst van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije van 1964.

Bijgevolg schendt de Belgische wetgever deze overeenkomst door voorwaarden toe te voegen die niet in de overeenkomst voorzien zijn.

Dat in artikel 11 uitsluitend voorzien is dat Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld zonder dat de vereiste gesteld wordt dat deze in het kader van de tewerkstellingsakkoorden naar België zijn overgekomen.

Dat bijgevolg verzoekster vanuit haar legaal verblijf op datum aanvraag 30.04.2014 op grond van het bovenvermelde internationale verdrag gerechtigd was machtiging tot verblijf aan te vragen op Belgisch grondgebied zonder dat het noodzakelijk was deze aanvraag in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post, die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dat de weigeringsbeslissing dan ook in strijd is met de bepalingen van artikel 2, 9, 7 en artikel 11 van het tewerkstellingsverdrag België – Turkije door de aanvraag machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren op grond van de bewering dat mevrouw C.(...) geen buitengewone omstandigheden

aantoonde en geen beroep zou kunnen doen op de meer gunstige bepalingen van het tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 1964.

Dat er weldegelijk een schending is van artikel 8 EVRM nu mevrouw C.(...) samenwoont met haar zoon, de heer T.(...) A.(...), met wie zij gezin vormt en samenwoont op het adres (...)

De bestreden beslissing schendt dan ook de regels van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht waar zij geen juiste toepassing maakt van de bepalingen van het tewerkstellingsakkoord, dit terwijl van een overheid mag verwacht worden dat zij internationale verplichtingen die zij op zich genomen hebben, ook gestand doen en niet eenzijdig, zonder dat er voorafgaand onderhandeld wordt over de inhoud van de bepaling in een internationaal verdrag met alle aangesloten leden van dit verdrag, de bepaling anders interpreteert dan wel in strijd met de tekst van het verdrag beperkt in haar draagwijdte."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen juridische grondslag missen, en dan ook niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing deels weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift tot nietigverklaring bepaalde elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf, dewelke allen werden ontmoet in de bestreden beslissing: (...)

Door louter bepaalde elementen uit de aanvraag te herhalen, zo o.m. inzake het verblijf van de kinderen in België en de beweerde steun van de kinderen, toont verzoekende partij niet aan dat haar aanvraag op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn behandeld.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat verzoekster niet legaal op het Belgisch grondgebied zou verbleven hebben. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoekende partij “heden onmogelijk legaal op het grondgebied kan verblijven daar haar visum slechts geldig was tot 13.05.2014”.

Uiteraard dient de beoordeling van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te gebeuren op het ogenblik van de beslissing, en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Zie ook: (...)

Verzoekende partij weerlegt verder niet het motief dat haar visum slechts geldig was tot 13.05.2014, en zij op datum van de bestreden beslissing niet legaal op het grondgebied verblijft.

Verweerder laat volledigheidshalve nog gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in een ten overvloede motivering tevens terecht heeft aangegeven dat “Bovendien merken wij op dat betrokkene heeft nagelaten haar aankomst te verklaren bij de stad of gemeente van verblijf en dil bij haar aankomst in België. Betrokkene toont aldus niet aan sedert wanneer zij in België verblijft. Er is dus geen bewijs van wanneer haar 90 dagen begonnen zijn.”.

In casu heeft verzoekende partij bij haar aanvraag een kopie gevoegd van een visum type C geldig voor 90 dagen, dat op 28.01.2014 door de Nederlandse overheid werd afgeleverd en dat een inreisstempel van 05.02.2014 van de luchthaven te Schiphol bevat. Uit dit visum blijkt aldus geenszins wanneer verzoekende partij het Belgisch grondgebied heeft betreden; verzoekende partij toont niet aan dat zij zich wel zou hebben aangemeld bij de gemeente of stad na haar aankomst in België. Verzoekende partij weerlegt dit ten overvloede motief aldus evenmin.

Verzoekende partij kan verder niet dienstig voorhouden dat ‘het tewerkstellingsverdrag van 1964 primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet’, nu zij niet eens aantoon – zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing – dat zij onder de toepassingsvoorwaarden van dit verdrag valt. Haar bewering dat ten onrechte wordt gesteld dat de persoon die in België vervoegd wordt in België moet

worden tewerkgesteld, en dit een beperkende interpretatie uitmaakt die geen steun vindt in de tekst van de tewerkstellingsovereenkomst, faalt volkomen.

De verweerder laat gelden dat de Conventie met betrekking tot de tewerkstelling van Turkse werknemers in België als doel had de aanwerving van Turkse werknemers ten behoeve van de Belgische overheid te vergemakkelijken en daarom voorziet dat - overeenkomstig deze conventie geselecteerde en geschikt geachte - Turkse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen.

Verzoekende partij kan zich dan ook niet beroepen op artikel 11 van het akkoord, dat bepaalt dat "De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken (...)" (onderlijning toegevoegd). Geenszins toont zij aan dat hieraan voldaan is. Verzoekende partij kan dan ook geenszins rechten putten uit hogervermelde tewerkstellingsconventie. In dit verband dient er trouwens ook op gewezen te worden dat deze conventie zelf uitdrukkelijk verwijst naar Turkse onderdanen die onder de bij deze conventie bepaalde voorwaarden op het Belgisch grondgebied zijn toegelaten en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de conventie een ruimer toepassingsgebied zouden hebben (cf. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 26.661 van 29 april 2009).
Zie ook: (...)

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, dan ook niet.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.
Verzoekende partij haar beschouwingen falen dan ook in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht genomen werd.

Waar verzoekende partij tot slot nog voorhoudt dat zij met haar zoon T.(...) een gezin vormt en de bestreden beslissing aldus artikel 8 EVRM schendt, laat verweerder het volgende gelden.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

(...)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Zij beroept zich op het samenwonen met haar zoon T.(...), die evenwel reeds meerderjarig is en waarvan zij in het verzoekschrift tot nietigverklaring niet aantoonde dat er specifieke elementen van afhankelijkheid zijn. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij blijkt in casu alleszins vele jaren gescheiden te hebben geleefd van haar kinderen die als minderjarige naar België zijn gekomen, van wie zij op heden wel voorhoudt samen te wonen met één zoon, bewering die niet gestaafd wordt door stukken. Verzoekende partij spreekt van een gezamenlijk adres sinds die periode, maar legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar zoon die geboren is in 1990 er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat verzoekende partij zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar zoon doet daaraan geen afbreuk. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

(...)

Terwijl het louter gegeven dat er in het verleden enkele stortingen zijn gebeurd van deze zoon naar verzoekende partij, op zich niet aantoont dat er een vorm van afhankelijkheid is. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat tevens gelden dat in casu sowieso geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat haar zoon haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij haar zoon desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar zoon en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

(...)

Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij in het eerste middel wel nog een schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, doch zij hierop niet verder is ingegaan bij de uiteenzetting van het middel. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhindert dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Deze motivering is zeker niet summier of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Ook in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk gesteld wat de juridische grondslag is, namelijk artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het bevel wordt verder gemotiveerd door te stellen dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. Waar de verzoekende partij in het eerste middel de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen heeft als buitengewone omstandigheid en als element ten gronde. In de aanvraag van 30 april 2014 (in de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk aangeduid als de aanvraag van 5 mei 2014) heeft de verzoekende partij samengevat het volgende aangehaald:

- De verzoekende partij is alleenstaande;
- De verzoekende partij heeft in Turkije nood aan (financiële) steun van haar kinderen die in België wonen;

- De verzoekende partij bevindt zich momenteel geldig op het grondgebied, daar zij een visum van 90 dagen heeft;
- De verzoekende partij verwijst naar haar recht om op het grondgebied te verblijven op grond van artikel 11 van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije;
- De verzoekende partij verwijst naar het gezinsleven met haar zoon en dat zij met hem samenwoont. Zij beroept zich dus op artikel 8 van het EVRM,
- De verzoekende partij stelt als laatste nog dat zij niet kan terugkeren naar Turkije omdat er een lange wachtperiode is om aan een humanitair visum te komen;

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat zij moeder is van twee zonen die beiden in België zijn opgegroeid en hier nog wonen. Zij stelt dat zij alleenstaande was in Turkije en in een klein dorp woonde dat nagenoeg verlaten was. De verzoekende partij betoogt verder dat zij nood had aan de steun van haar kinderen daar zij geen bestaansmiddelen heeft. Met dit betoog betwist, laat staan weerlegt, de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing inzake deze elementen.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij op het moment van het indienen van haar aanvraag een legaal verblijf had daar zij een geldig visum had, geldig voor 90 dagen, en dat de verwerende partij daar onvoldoende rekening heeft mee gehouden. De Raad merkt echter op dat in de eerste bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris er op wijst dat haar visum enkel geldig was tot 13 mei 2014 en dat dit op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing al verlopen was. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing tevens gesteld dat er geen bewijs wordt voorgelegd sedert wanneer de verzoekende partij in België verblijft. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar geldig visum had moeten beoordelen op het moment van het indienen van haar aanvraag, en niet, zoals in de eerste bestreden beslissing werd gedaan, op het moment van het nemen van de beslissing. De Raad kan de verzoekende partij hier echter niet in volgen. Er dient immers gewezen te worden op het feit dat buitengewone omstandigheden, die in een aanvraag om machtiging worden aangevoerd, moeten worden beoordeeld op het moment van het nemen van de beslissing en niet op het moment van het indienen van de aanvraag (RvS 7 mei 2013, nr. 223.428). Op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing beschikte de verzoekende partij niet meer over een geldig visum. Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij. Bovendien heeft de verzoekende partij nagelaten om aan te tonen op welke datum zij het Belgische grondgebied heeft betreden, waardoor het tweede deel van het motief van de beslissing niet weerlegt wordt.

De verzoekende partij beroept zich verder op artikel 11 van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije. Dit artikel luidt als volgt: *“De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting. Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste, in bijzondere gevallen kunnen werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen. (...)”*

De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij nalaat om aan te tonen dat deze bepaling *in casu* van toepassing is.

Aangaande het toepassingsgebied van de associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964, kan worden opgemerkt dat in artikel 12 wordt bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen overeenkomen zich te laten leiden door de artikelen 39 EG, 40 EG en 41 EG *“teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen”*.

Uit voornoemde bepaling blijkt dat de verzoekende partij zich pas dienstig kan beroepen op de associatieovereenkomst indien zij aantoonst dat de persoon die vervoegd wordt een werknemer is die naar België is afgereisd in het kader en onder de voorwaarden van een tewerkstellingsovereenkomst met Turkije.

Immers, kan met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije worden verwezen naar de uitlegging die de wetgever eraan heeft gegeven in de voorbereidende werken tot wijziging van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen. In dit wetsvoorstel van 6 mei 2011 wordt de juiste interpretatie en draagwijdte van het akkoord besproken in het kader van de gezinshereniging van niet EU-onderdanen, met name:

"In het licht van de letter en de geest van deze tewerkstellingsakkoorden, moet - om onder het toepassingsgebied van deze akkoorden te vallen - worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die wordt vervoegd, in het Rijk aankwam.*

Door deze interpretatie in een wet te gieten, wordt een einde gesteld aan een toepassing van deze akkoorden die veel ruimer gaat dan wat door de wetgever en de verdragsluitende partijen werd beoogd. (...)

In de jaren 60 en 70 sloot België met een aantal landen bilaterale akkoorden met de bedoeling arbeidsmigranten aan te trekken voor tewerkstelling in de industrie. Deze akkoorden voorzagen onder meer in zeer gunstige bepalingen inzake gezinshereniging, om zo een verblijf hier aantrekkelijk te maken voor de buitenlandse werknemers.

België sloot met de volgende landen dergelijk vandaag nog geldend bilateraal akkoord:

Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina.

Deze bilaterale akkoorden moesten arbeidskrachten naar België halen voor de mijn- en staalindustrie.

De regeling inzake gezinshereniging in dit verdrag waren veel soepeler dan die voor andere landen.

Thans moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit deze verdragen aan personen van bovenvermelde nationaliteit automatisch gunstigere voorwaarden toekennen voor gezinshereniging en gezinsvorming dan de regeling in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. En dit terwijl zij sensu stricto vaak helemaal niet onder het toepassingsgebied vallen van deze akkoorden.

Dit was nooit de bedoeling van de wetgever noch van de overeenkomsten.

Ook de rechtspraak heeft er al op gewezen dat deze akkoorden beperkt moeten worden geïnterpreteerd. (...)

De indieners verwijzen naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding (Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Parl.St., Senaat, 1974-1975, Nr. 563/2) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd: (...)

Zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit de teksten zelf van deze akkoorden blijkt dat zij allen hetzelfde toepassingsgebied en hetzelfde doel beogen.

In elk van de gevallen gaat het om de komst van een onderdaan uit het desbetreffende land naar België overeenkomstig een specifieke procedure en onder specifieke voorwaarden die telkens worden uiteengezet in artikel 3 van het desbetreffende akkoord, en waarbij het recht wordt verleend om na verloop van een korte periode eveneens zijn gezin mee te laten overkomen.

Teneinde een einde te maken aan de oneigenlijke toepassing van de bilaterale akkoorden, verheft dit wetsvoorstel de bovenvermelde rechtspraak tot wet.

Het wetsvoorstel bepaalt dan ook dat om onder het toepassingsgebied van het voordeligere regime van een bilateraal tewerkstellingsakkoord te vallen, moet worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.*

Personen die niet onder het toepassingsgebied vallen van een van de bilaterale akkoorden, vallen terug op de voorwaarden en de bepalingen van de vreemdelingenwet van 1980." (Gedr.St., Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/17, 6-9)."

De Raad dient te wijzen op het feit dat een andere interpretatie fundamenteel in strijd zou zijn met de wil van de wetgever. De Raad merkt op dat - rekening houdend met de *supra* geciteerde interpretatie van de wetgever - niet kan ingezien worden hoe de overeenkomst tussen België en Turkije *in casu* van toepassing zou kunnen zijn. Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Turkse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de - overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte - Turkse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen. Er moet echter worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat er sprake is van een zoon van de verzoekende partij die naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling. Dit is ook wat de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld. De verzoekende partij heeft bovendien in haar verzoekschrift nagelaten dit wel aan te tonen. Er blijkt dan ook geenszins dat de verzoekende partij rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens op te worden gewezen dat artikel 12 van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije zelf uitdrukkelijk verwijst naar "(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op

het Belgische grondgebied zijn toegelaten” en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. De verzoekende partij kan zich dus ook niet beroepen op artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk is geweest met de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij een gezinsband heeft met haar meerderjarige zoon en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen op haar recht op gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad duidt erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een gezinsleven ten aanzien van haar meerderjarige zoon heeft aangevoerd. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij ten aanzien van haar zoon. In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar gezin een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven - het een tijdelijke scheiding betreft. De Raad wijst erop dat er aan de verzoekende partij geen inreisverbod opgelegd werd dat haar zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.3.3. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.1.3.4. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in het hoofd van haar eerste middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.5. Het eerste middel is onontvankelijk, dan wel ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het bestreden bevel werd afgeleverd in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht van artikel 6 van de richtlijn 2018/115.

De bestreden beslissing werd bijgevolg genomen in toepassing van het Unierecht: Het hoorrecht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarborgt het recht op behoorlijk bestuur en verzekert het recht van iedereen te worden gehoord voordat tegen hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht dat verankerd is in het Handvest (Hof van Justitie 22.11.2012, C-277/11).

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van het unierecht en dient bijgevolg ook door de overheid instanties van alle lidstaten eerbiedigd te worden wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

Dit vloeit voort uit artikel 51:

'De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met de inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en vorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectievelijke bevoegdheden.

De beperking op de reikwijdte van de gewaarborgde rechten kunnen enkel ingevoerd worden bij wet en dienen de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden te eerbiedigen (zie artikel 52).

Aan verzoekster werd een bevel betekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115 EG van het Europees parlement en de raad van de Europese Unie van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derdenlanden die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het is evident dat het bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit dient gezien te worden dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden aangezien zij hierdoor verwijderd wordt van het Belgisch grondgebied en verwijderd wordt van haar kinderen, met wie minstens één van hen, T.(...) A.(...) , zij samenwoont op hetzelfde adres en gezin vormt.

Het hoorrecht zoals gegarandeerd door artikel 41 van het Handvest werd niet gerespecteerd nu voorafgaand het nemen van de beslissing verzoekster niet gehoord werd.

Ofschoon de voorwaarden waaronder het hoorrecht van verzoekster als vreemdeling met betrekking tot het opleggen van een maatregel om het grondgebied te verlaten noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht niet zijn vastgesteld betekent dit evenwel niet dat de wijze van uitoefening van het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest niet in overeenstemming zou moeten zijn met dit unierecht en enige afbreuk zou mogen doen aan de richtlijn 2008/115 EG.

Het feit dat ook de nationale regelgeving geen bepalingen heeft met betrekking tot de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het afleveren van een bevel het

grondgebied te verlaten noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht vaststelt mag geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115 EG.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd reeds bepaald nr. 126158 van 24.06.2014, RVV 154674/2

'Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. ...

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.'

De dienst Vreemdelingenzaken betwist in de bestreden beslissing- zonder enig verder onderzoek- dat verzoekster als alleenstaande, zonder nog enige familie in Turkije te hebben, aangezien al haar familieleden in België verblijven, alleen in Turkije zou geleefd hebben zo dat mits gehoord te worden verzoekster op eenvoudige wijze had kunnen aantonen dat effectief al haar familieleden daadwerkelijk in België verbleven en zij bovendien uitsluitel zou kunnen bieden hebben betreffende de duur dat zij reeds op Belgisch grondgebied verbleef nu ook daar wordt aangevoerd dat haar visum op datum aanvraag van machtiging tot verblijf reeds verstreken zou zijn en zij dus niet vanuit legaal verblijf haar aanvraag zou ingediend hebben.

Dat bijgevolg zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als het bevel dat in uitvoering daarvan afgeleverd werd, genomen werden met schending van het bepaalde in artikel 41 van het Handvest grondrechten van de Unie, nu die beslissing niet alleen een verwijdering van verzoekster van Belgisch grondgebied tot gevolg heeft maar tevens een verregaande invloed hebben op haar gezinsleven nu zij samenwoont met haar zoon op hetzelfde adres en gezin vormt zoals dit voorheen in Turkije voor datum overkomst van de heer T.(...) A.(...) naar België reeds het geval was.

Dat er dan ook bijhorend een schending is van artikel 8 EVRM."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"Waar verzoekende partij vooreerst poogt voor te houden dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een 'gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2018/115', faalt deze bewering volkomen. Verder kan verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar het hoorrecht van artikel 41 van het Handvest.

Dit artikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. (R.v.V. nr. 105 437 van 20 juni 2013)

Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. De verweerder is derhalve van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

Bovendien is de hoorplicht in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekende partij en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. RvS 03.04.1992, nr. 39.156, Arr.RvS. 1992) maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

*Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS 02.04.1992, nr. 39.155). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook RvS 15.02.2007, nr. 167.887; I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).*

Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. 36 772). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen had verzoekende partij evenwel de mogelijkheid om aan haar dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig acht. Terwijl de elementen die verzoekende partij heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, allen werden ontmoet in de onontvankelijkheidsbeslissing van 22.05.2014, en de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij uitdrukkelijk heeft aangegeven om welke reden deze geen buitengewone omstandigheden vormen.

Derhalve dient de gemachtigde van de staatssecretaris uiteraard niet meer te motivering in de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 22.05.2014.

Waar verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, verwijst verweerder naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met haar zoon, noch dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila

Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar zoon wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te

corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij correct aanvoert, is deze bepaling een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

De verzoekende partij stelt dat zij de verwerende partij verder had kunnen informeren over haar leven in Turkije en over haar familieleden. Zij betoogt dat ze uitsluitel had kunnen geven over de duur van haar verblijf op het Belgische grondgebied. De verzoekende partij toont echter niet aan op welke wijze deze informatie tot een andere afloop van de besluitvorming had kunnen leiden. Er dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij al deze elementen heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en dat zij dus de kans heeft gekregen om deze elementen grondig uiteen te zetten en te bewijzen, voor het nemen van de bestreden beslissingen. Het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om deze elementen afdoende te bewijzen, kan zij de verwerende partij niet verwijten. Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij niet aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen nog een keer gehoord diende te worden. Een schending

van artikel 41 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. De verzoekende partij beroept zich in haar tweede middel nogmaals op een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst in de eerste plaats naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM onder punt 3.1.3.1. van dit arrest. Voor zover de verzoekende partij deze bepaling nog inroept ten opzichte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende. In de eerste bestreden beslissing wordt een afweging gemaakt inzake artikel 8 van het EVRM en de (tijdelijke) scheiding van de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon. Aangezien de eerste bestreden beslissing en het bestreden bevel op dezelfde dag genomen zijn en op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van een afweging inzake artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift enkel dat zij op hetzelfde adres als haar zoon woont en dat zij samen een gezin vormen. Met dit betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet, en toont zij niet aan dat er in het bestreden bevel nog een extra afweging gemaakt diende te worden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in de hoofding van haar tweede middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar deze bepaling om de schending van de hoorplicht aan te tonen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift niet aan hoe het bestreden bevel artikel 7 van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond, voor zover het niet onontvankelijk is. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS